

ion drăgușanul

instantanee stradale

cluj-napoca 2023

*cuibului meu din
Transilvania*

purta la joc cămășile de după

fiindcă mi-i dat să scriu o nouă carte
cu niște păsări m-am întins la sfat
căci le răpisem zborul din departe
ca să-l aștern pe cerul meu curat
în care nu e loc de amăgire
și nici un zeu nu vine să-nspăimânte
căci stă de veghe ca să mă respire
cobzarul care n-a-ncetat să cânte,

de-aceea-mi văd străbunii în balans
pășind cărbunii stelelor primare
ca să mă prind în cosmicul lor dans
cu cea mai omenească-nfiorare
prin care mă tot bucur că sunt om
și că natura toată mă întrupă
spre clipa-n care împreună vom
purta la joc cămășile de după

de-o veșnicie-i felul meu de-a fi

de-ncerci conturul nu atingi nimic,
ești doar ecou străpuns de-ndepărtare,
pe cerul de deasupra, când te doare,
găsești doar stele care dau în spic,
dar cine știe, poate mai departe
se pregătește marele județ
și chipuri dăltuite în îngheț
te vor zvârli drept pagină-ntr-o carte

în care-i cald și blând printre cuvinte,
iar mamele, cu pruncii lor la sân,
se bucură desigur să rămân
ca să le spun că mamele sunt sfinte
și că ne nasc în fiecare zi
de nu cumva și-n fiecare clipă,
și-acest poem ce trudnic se-nfiripă
de-o veșnicie-i felul meu de-a fi

neauzit se prăbușesc cuvinte

ca un castel s-au prăbușit cuvinte
și iarba și țărâna le-au pășit,
numai copacii zării n-au sosit
ca să le fie în târziu morminte
căci tot ce-i sacru s-a desprins din sine
și clipa tropotește peste toate,
iar zeii s-au făcut singurătate
și clatină doar clopote prin mine

de parcă-aș fi clopotniță cerească
și-aș arcui deasupra veșniciei,
iar tu tresari, pe când înveți să fii
un mugur de-mplinire omenească
și-n lumea largă viscolesc instincte,
iar ghearele și dinții ies la pradă,
și-atâta sânge plânge prin zăpadă,
neauzit se prăbușesc cuvinte...

noian de frunze galbene, regrete

m-am regăsit incendiat de verbe,
iar călimara sacră de pe masă
sub vremuirea vremurilor fierbe
de parcă ar vesti cum o mireasă
se va trezi în ceruri nesfârșite
și va păși cu straiul de lumină
desferecat în văluriri pripite
și îngerii sub pașii ei se-nchină

să-i pot găsi în file precum stropii
din degete prelinși spre întregirea
de care tot încerc să mă apropii
poemul respirând nemărginirea,
însă pe străzi toți trecătorii cântă
spre nesfârșituri visele secrete
și doar natura s-a desprins înfrântă
noian de frunze galbene, regrete

sau stelele din ceruri, ostenite

am fost durat din flăcări și cenușă
și-am prăbușit în înălțimi scânteii
când așteptau ursirile la ușă
să pună vieții mele un temei
și-am tot crescut ca focul de pe vatră
aprins de treceri la popas pe cale
pe când lumini se ascundeau în piatră
sau în străvechi cântările domoale

prin care zeii, invitați la masă,
mai pogorau alături de străbuni
ca să-nțeleagă lumea noastră, ca să
spuzească cerul lumii cu cărbuni,
și-acum sunt jarul în mocnire lină
cu flăcările-n așchii slobozite:
mai multe povestească-vă cobzarul
sau stelele din ceruri, ostenite

să pot s-ascult și cântecu-ți, copile

ne-am împlinit drept mărul din frunzarii
și după noi prind merii rădăcină,
iar în curând vor poposi cobzarii
să cânte doar din strune de lumină,
căci sufletul deja ni-i măr rotund
care-mblânzește stelele din cer
și armonia sacră din profund
drept aură ne-nfășură-n mister:

mai fericiți de-atât nici că se poate,
nimic mai mult nu ne-am putea dori,
cobzarii se aud cântând în toate
și ni-s destin în felul de a fi
încât simțim că Dumnezeu respiră
zâmbindu-mi parcă verbele din file
și-atunci ating în ceruri largi o liră
să pot s-ascult și cântecu-ți, copile

tânjită de ivirea dimineții

ei, vezi, îi spun copilului pășind
prin lanuri smălțuite cu cicoare,
orașul ne descoperă cântând
deasupra brazdei sfinte cu sudoare
și ce-ai visat s-a împlinit de mult,
poemul e o pasăre din tine
desprinsă și vâslind printr-un tumult
despovărat ce-mi clocotește-n vineri

când tu, copile care-am fost odată,
cu degetul îmi veștejești pe tâmple
ca să trăim povestea minunată
ce nu mai contenește să se-ntâmple
căci noi rămânem pururi doar țărani
pășind cumiști prin epopeea vieții,
orașu-i doar icoana unor ani
tânjită de ivirea dimineții

în filele cărunte de pe masă

se pierd povești de viață prin oraș
pe sub năvala altora nescrise
și-n vălmășagul verbelor eu m-aș
despovăra de ultimele vise,
dar se aud clopotnițe cântând
de parcă ar păși pe zări Iisus,
iar steaua mea migrează fumegând
într-un adânc al stelelor de sus

în care văd cum freamătă povești
și întregesc destinul omenirii,
prin preajma mea din tainele cerești
se năpustesc drept vrajă trandafirii
căci am destin de floare și mi-i frig
sub clopotul ceresc ce mă apasă
și tot mai rar mă năpustesc să strig
în filele cărunte de pe masă

căci se întorc definitiv cocorii

când știu că lumea n-a-nceput cu mine
și fără mine nu se va sfârși,
mă înfășor în zărilor senine
să pot vesti cândva o nouă zi,
căci ostenit de-atâta întuneric
și de pășit încrâncenat prin bezne
doar sufletu-mi rămâne veșnic sferic
chiar când îmi urcă șarpele pe glezne

și când din Lună mușcă vârcolacii
ca să alunge-n zarea zării mirii
și tot aud cum buciună gonacii
la vânătoarea împotriva firii,
dar toate astea în curând vor trece,
deja aud cum vi se-arată zorii,
cum omenirea iarăși va petrece
căci se întorc definitiv cocorii

trec caii în galopuri nevăzute

trec caii în galopuri nevăzute
pe care le aud doar cei ce-ascultă
și-n depărtări dintotdeauna mute
tăcerea-i o cădere în insultă,
în nefiresc galopuri năruite,
de care nimeni n-are trebuință,
reverberează-n tainice ispite
pentru-a sfârși apoi în neputință,

căci zeii toți au adormit pe veci
în marmorele care-i înfășoară,
și-atunci în fața cui să te mai pleci
și ce mister din verbe să te doară
ca să te-nchini prin cântecul ce-l scrii
în mod voit doar cosmicei lăute?,
și drept răspuns, prin care să te știi,
trec caii în galopuri nevăzute...

tropot tropotit în pripă

hei, mi-s caii mei prin crâng
ca stejarul când mă frâng
lăcrimând din ochiul stâng
peste-o stea, pe care-o stâng,
însă caii n-au habar,
pasc în tihnă și arar
clatină pe minutar
tropot surd înspre hotar,

iar hotarul mă desparte
și îmi lasă într-o carte
anii cei de mai departe
pribegiți în fără moarte,
și doar anii dinspre clipă
freamătă dintr-o aripă
ce din cai se înfiripă
tropot tropotit în pripă...

de vise spulberate de sfârșit

să tot culegi în viața ta nectarul
și cu polenul florilor pe trup
să te întorci, să populezi altarul
atât de viu și sacru-al unui stup,
destinul tău desferecat din Soare
cu dulcele luminii te rășfață
și parcă ți-i o blândă închinare
grăbitul zbor prin întinată viață

și să te-ntorci la cel ce te-a creat
și care încă locuiește-n tine,
să fii și să exiști cu-adevărat
după modelul harnicei albine,
atâta doar îți mai doresc, Ioane,
în ce-a rămas de dus și de-mplinit
în stupul pământesc, cu milioane
de vise spulberate de sfârșit

vestesc învierea încă-o dată

se-aude rodul căutând cămara,
prin cer se dau de-a dura mere roșii
și s-a golit de verbe călimara,
prin spuza nopții lunecă strămoșii,
prin miriști cresc cămășile naturii
pe care mirii mâine-au să le-mbrace,
iar stelele din zare precum furii
priviri piezișe mai auncă-ncoace

și iar te simți ca la-nceput de lume
și-aștepți să-ți crească aripi ca să zbori,
să capete detaliile nume
ca să-i rezii și iernii cu ninsori,
căci sensul vieții-i numai primăvara
cu calea de-nfloriri ce ți-o arată,
iar rodul care-și caută cămara
vestește învierea încă-o dată

doar buciumul o liniște prăvale

pelerinaj cu orbi, cu surzi și muți
încât și troițele drumului suspină,
le-ntinzi toiagul, ca să îi ajuți,
dar și toiagul prinde rădăcină
și-așa rămâne mult în urma lor,
deși pădurea încă nu se-arată,
pelerinajul ține sub zăvor
priveștiștea de-a pururi minunată

în care noi nu îndrăznim să fim,
să-ntindem mâna după fructe coapte,
căci orbi și surzi mereu ne-nșiruim
să adâncim cu beznele o noapte
și pentru orbi, și pentru surzi și muți,
și pentru cei ce se tot pierd pe cale,
și-n epopeea pașilor duruți
doar buciumul o liniște prăvale

și drept apus de soare m-a durat

de-atâta timp tot așteptăm în doi
și filele se rup din calendare
și ning clepsidre oarbe peste noi
din necuprins de lume viitoare,
iar muzica răsună-atât de-ncet
prin liniștea durută-n încăpere
încât doar ierbii zării îi regret
aleanul cel știut ca mângâiere:

cândva vom trece poate peste deal
cu amforele pline de nectar
ca să ne pară totul ireal,
un fel de închinare la altar,
căci zeii noștri-s blânzi și zâmbitori,
nu cer nimic, dar încă stau la sfat,
ieri Soarele ne-a luat de subsuori
și drept apus de soare m-a durat

să mă tot duc spre zarea poeziei

de care veac se reazemă cobzarul
când rupe ceru-n două de alean
ca soarele să-și caute altarul
în nesfârșitul binelui uman,
în ochii noștri să își afle chipul
când ne-mprumută din asemănare
în tălpile căroră doar nisipul
le garantează-ntoarcerea în mare

și-atunci cobzarul se ascunde-n mine,
odihna lui cea cosmică mă strânge,
iar macii înșirați pe lângă șine
duc păsările ce le-am strâns în sânge
ca să mă simt golit de univers
ca o fântână-n marginea pustiei,
să pot să-ncalec șeaua unui vers,
să mă tot duc spre zarea poeziei

să înotăm în noua dimineață

dar cobza e prea grea și e povară,
iar strunele s-au rupt și nu mai sună,
pământu-și ruginește-ncet copacii
și-și bandajează rănilile cu Lună,
și mă-nspăimântă iarăși trecătorii
ca niște păsări tot mai zgribulite,
pe cerul nesfârșit se stinge roua
să-mi dezvelească până-n suflet zorii,

iar tu, întotdeauna prea departe,
prea neștiută ultimilor zei,
încă mai șezi cu tâmpla rezemată
ca pe un umăr doar pe pașii mei
care se pierd în zile și în nopți
conform ursirii pașilor prin viață,
din ceruri roua s-a aprins în iarbă
să înotăm în noua dimineață

nu mă întreb, mă tot trăiesc, mă sper

de-abia acum, când simt că-aici mi-i bine,
pun păsări albe cerul să-l măsoare,
dar albatroșii se întorc în mine
să-mi odihnească umbra călătoare,
să-i fiu captiv, ca lanțul pe ocași
să mă oprească uneori din mers
căci stele sunt urme unor pași
de când veneam încet din univers

ca să mă nasc și să tot duc poveri
fără s-ajung în vârful unui munte,
ci să mă-ntorc mereu în primăveri
să-mi pun răsadul spinilor pe frunte,
dar nu contează, căci acum mi-i bine
și știu pe unde să mă-ntorc în cer:
dar mai contează cerul pentru mine?
nu mă întreb, mă tot trăiesc, mă sper

trăgându-și umbra vie la edec

bătrâna cu buchet de crizanteme
abia așteaptă să ajungă-n casă,
să n-o mai vremuiască vremea vreme,
să fie iarăși tânără, frumoasă,
căci florilor a fost cândva ursită
și viețuiește numai printre flori,
bucetetele-i fac viața fericită,
cu ele stă la sfat adeseori

și-și amintesc de toate împreună
și se salută tandru-n dimineți,
în casa ei nu-i loc pentru minciună,
cu doar de retrăirea unei vieți
dintotdeauna parcă închinată
bucetelor de flori care se trec,
iar sus, în ceruri, Luna se arată
trăgându-și umbra vie la edec

deja sunt veșnicii în mine

îți auzisem pașii tineri
și-i mai aud cum se îngână,
deși-i târziu, deja e vineri
și e sfârșit de săptămână
și-n geam corăbii rătăcite
își caută fâgaș spre mare
ca niște file ofilite
ce s-au desprins din calendare,

dar pașii tăi încă se-aud
grăbind spre împliniri de-o clipă
ca pasărea vâslind spre sud
și salutându-l din aripă
și nici că-mi pasă de nisipul
umplând clepsidrele prea pline
căci pași tăi, ivirea, chipul
deja sunt veșnicii în mine

călători din viitor spre ieri

acesta-i drumul – arătase tata
spre troscotul pășind spre depărtări
de parcă-ar fi tânjit spre-nfrigurata
văpaie-a unei simple lumânări –
desculț visam și eu numai lumina,
dar nu-ndrăzneam cu gândul s-o ating,
fără să știu de nu cumva pricina
era doar teama că o să mă sting,

apoi veni și ziua de plecare
când mi-am lăsat copilăria-n sat
ca să înot în larga depărtare
spre ce-mi părea că este-adevărat,
fără să bat în cuie suferințe,
deși în suflet clocoteau dureri
predestinând orbește prin ființe
călătorii din viitor spre ieri

și printr-un vers lumina te apasă?

despovărat de cântecele mele
m-am regăsit în liniștea din zori
când cerul clătinând din căpriori
arată numai suflete în stele
care vestesc din cosmica lărgime
întregul necuprins al libertății:
auzi și tu ecou singurătății
vâslind speranța oarbă prin mulțime?

și-astfel rămas de cântec pustiit,
însă tânjind la fel ca-ntotdeauna,
aproape că urmez și eu minciuna
speranței, din alean de nesfârșit,
dar lumânarea fumegă pe masă
și presură cu umbra ei cuvinte:
auzi și tu – a început să cânte
și printr-un vers lumina te apasă?

și merită născut a doua oară

l-au ostenit femeile și vinul,
iar corzile ghitarei au plesnit
când cântecul în el s-a prăbușit
silindu-l să-și accepte și destinul
căci gloria-i o clipă și-apoi alta,
iar clipele sunt păsări ce s-au dus
și odihnesc în bolțile de sus
ademenite poate de înalta

desfacere a celor care vin
să-i zămislească lumii noi cântări,
iar zorii se preling pe depărtări
din taina sfântă-a cupelor cu vin
ca să se-ntrupe-n corzi pentru chitară,
să aibă omul pentru ce trăi,
căci cântecul e felul lui de-a fi
și merită născut a doua oară

bătrânul pictor o va da pe pâine

natura moartă ce rămâne vie
bătrânul pictor o va da pe pâine,
dar parcă încă vrea să mai amâne
desprinderea din noua veșnicie,
se-așează-n parc pe-aceiași bancă veche,
fără a ști ce-i este dat s-aștepte,
iar în tablou sunt linii înțelepte
și transparente fără de pereche,

iar mie-mi par și el, și pânza lui
două zvâcniri de început de lume,
dar pictorul cu operă și nume
a tot rămas din veci al nimănu
un câine vagabond, și totuși câine
ce șchioapătă prin lumea cea pustie:
natura moartă ce rămâne vie
bătrânul pictor o va da pe pâine

dar nu-nțeleg unde-au plecat țărani

veneau țărani peste deal și vale
cu traiste pe deplin îndestulate
și poposeau la jumătăți de cale
împărțășind în taină din bucate,
apoi se închinau pornind din nou
cu pașii așezați ca o măsură,
iar zările le-au fost mereu ecou
și-i tăinuiau în veșnica natură:

erau frumoși ca sfinții din icoane,
iar vremile li se-nchinau în cale
și se opreau și apele-n bulboane,
și stele în ceruri se opreau
punând pecete sacră peste treceri
și picurau din frunți înalte anii,
cărările încing și-acum petreceri,
dar nu-nțeleg unde-au plecat țărani

și rătăcesc prin neștiut țărani

țărani ruți de-a pururi din strămoși
au pribegit cărarea prin pădure,
copacii îi veghează găunoși
mușcați de clipe ca de o secure,
iar cerul greu ca piatra de altar
cu litere ciuntite îi apasă
și rătăcesc destine în amar,
iar iarba nicăieri nu e acasă:

se-adună-n mine ca la o răscruce,
dar nu așteaptă sfaturi și nici semn,
căci cu le pasă dacă or s-apuce
predestinat ca sevele prin lemn,
sunt mulți și triști în treceri prin tăceri
ce încă-i înfășoară în litanii,
căci nu mai știu călători spre ieri
și rătăcesc prin neștiut țărani

prin fericire știu să mă apropii

îl recunosc adesea după urme,
a fost păstor, iar turma-i risipită
s-a rătăcit într-un noian de turme
și casa lui e jalnic mărunțită,
deși rămâne cortul lui ceresc
drept templu unic sacrului altar,
iar oamenii în ei se risipesc
de parcă viața nu ar fi un dar

de care să te bucuri îndelung,
fără prihană, fără umilință,
prin fericire sigur pot s-ajung
să-mi împlinesc și sufletu-n credință:
eu cred în cel ce este pe deplin
și nu-n căința ce-o impun doar popii,
de Dumnezeu, de propriul meu destin
prin fericire știu să mă apropii

prelinsă printre clipe împietrite

când viața însăși e o închinare
din partea ta și-a celor care-au fost,
ți-ai împlinit dumnezeiescul rost
și-ți poți afla sălașul sfânt în soare
precum promit din veșnicie psalții
prin cântecele sfinților aezi
care-ți zidesc altarul, ca să crezi
și să-i înalți prin tine și pe alții,

dar fă popas și caută prin tine
și-ți răcorește sufletul cu ape
și-apoi prelinge-ți liniște din pleoape
în rugăciunea care se cuvine
drept biruință-a vieții împlinite
prin meritul că ai știut să fii
și-n pagina acestei poezii
prelinsă printre clipe împietrite

sunt cântecul solar care apune

un dans ciudat se săvârșește-n cer,
miresele au voaluri de lumină,
iar mirele frunzișului stingher
s-a transformat în liniște divină
și-atât de fericiți îmi par nuntașii
prinși în vârtejul cântecelor sfinte
și-mi risipesc și eu pe boltă pașii
preocupat de ce va fi-nainte

pe calea-nvolburată de clipite
pe care toți prin nașteri ne-am prelins,
miresele au voaluri mai cernite,
iar mirele-i o taină ce s-a stins,
deși în seva clocotesc viori
care transformă sevele în strune,
iar pașii mei călăuziți spre zori
sunt cântecul solar care apune

durându-i dragostei temei

să știi iubi până la capăt
și-atuncea liber ai să fii,
iar steaua ta mereu în scapăt
se va ivi și-n veșnicii
să poarte grija lumii tale
chiar și dincolo de eres
punând peceti autumnale
pe tot ce e de înțeles

căci dragostea îți dă răspuns
la întrebările nepuse
să te desfaci din nepătruns
căci lumea niciodată nu se
obișnuiește să se-ncapă
adânc în profunzimea ei
și-o stea îi va-nflori sub pleoapă
durându-i dragostei temei

ci doar încrederea în mit

doar undeva cântau fecioare
captive-n trupuri care trec
din răsărit în noaptea-n care
corăbii trase la edec
brăzdează marea necuprinsă
a beznelor îndepărtate,
din geană steaua mea prelinsă
le rotunjește-ncet pe toate

mutând apoi neprihănirea
cântărilor fără prihană
acolo unde împlinirea
se arcuiește ca o geană
ce-nhide-un ochi plin de tristețe
în veghea lui fără sfârșit
căci nu există tinerețe
ci doar încrederea în mit

și spulberat în necuprins

sunt frunză, liniște pe ape,
și sevele-s atât de vii
zăgăzuite doar de pleoape,
de alte liniști, mai târzii:
pe malul salciei plecate
o să-mi gădesc cândva popas
și undele nenumărate
au să mă strige fără glas

căci mută-i trecerea prin vreme
și poate-un pas la fel de mut
desprins cu vremea din poeme
mă va-mbrânci-n necunoscut
să uit copacul, creanga vie
din care singur m-am desprins
ademenit de veșnicie
și spulberat în necuprins

și îmi prezice noua zi

văd goana cailor din cer
cum se prelinge-ncet în iarbă
și sorb din rouă un mister
ce-mi face sângele să fiarbă
și să mă vreau tot mai departe
vrăjit de timpul în galop
ce-mi uită sufletu-ntr-o carte
când nu îi află un alt loc,

căci flacăra ce mă devoră
și-apoi mă-ncheagă din cenuși
și-a pus cântarea ei sonoră
să stea de veghe pe la uși
când sângele de miel lipsește
din sacrificiul meu de-a fi,
iar roua ierbii îmi vorbește
și îmi prezice noua zi

ce-ar tot fugi, dacă ar ști și unde

pe-aici au fost cândva niște izvoare,
iar printre pietrele rămase mărturie
există una care mă mai știe
de când eram un zvâcnet de răcoare
și alergam, mă întreceam cu norii
ademenind cu păsări în derivă
spre înțelegeri tainica misivă
pe care ne-o arată numai zorii,

izvorul însă a plecat, se știe
că apele prin trecere sunt vii
săpând mereu prin alte veșnicii
înșiruirea lor drept poezie,
cândva o să-l ajung, plecat pe unde
voi bea răcoarea lui, să mă-ntregească
drept fire și nefire omenească
ce-ar tot fugi, dacă ar ști și unde

de parcă-ar întreba: dansați? dansați?

iubita mea, acolo, într-un munte,
de-o vară se tot caută pe sine
purtând șiragul stelelor pe frunte
și lungul voal al zărilor senine
de parcă-ar fi în lumea ei mireasă
ce-și caută în liniște altarul
căci universul sacru de acasă
a împietrit în veșnic minutarul

și timpul se întoarce-ncet, încet
în ce a fost și-ar trebui să fie
ca-n cântecul sărmanului poet
în care însuși încă întârzie,
și ape trec, și apele descântă
încât și magi ascultă fascinați,
în zarea zării cineva mai cântă
de parcă-ar întreba: dansați? dansați?

întotdeauna prin copilărie

paharu-i plin și zaruri se aruncă
în jurul lui din ceruri izgonit,
destinul meu din cosmică poruncă
în primul zbor de păsări s-a ivit
și am privit în jur abia atunci,
iar troscotul copilăriei mele
s-a tot desprins din legi și din porunci
cioplindu-mi căi sub tălpile rebele

ce căutau în troscot alte căi
decât acelea mult prea cunoscute,
ardea în ceruri grâul strâns în clăi
cu zvârcoliri de flăcări tot mai mute,
dar cui să-i pese de ce e în cer
când pe pământ e-atâta poezie
și-atâta-nfășurare în mister
întotdeauna prin copilărie

doar nucii ce veghează lângă porți

la ceas de taină toate se adună
și căile rămân fără pripas,
iar undeva, pe un fâgaș de lună
aud un bucium care prinde glas,
dar cui îi pasă astăzi de rostire
când ferecați într-un limbaj comun
lăsăm cuvinte oarbe să ne-nșire
în ceea ce-nțelegi, deși nu-ți spus,

deși ce-ți spun o taină-ți va rămâne,
un ciob dintr-un pahar pe calea ta
tot dinspre ieri, tot dinspre azi în mâine
înspre trecutul care va urma,
căci fără taină totul se repetă
și clipele se trag mereu la sorti,
iar tălpile cu frunze le regretă
doar nucii ce veghează lângă porți

doar minților deplin inițiate

sub pleoapa ta a împietrit un prag
căci fumegară păsări călătoare
ce-ți bandajară sufletul cu-o zare
în care cântă fluierul cu drag,
prin pragul casei troscotul răzbate,
deja ți se prelinge printre pleoape
căci numai tu poți ști ce ți-i aproape
și câte ți-au rămas îndepărtate:

te judecă doar cei fără pripas
ce pregătesc în taina lor piroane
sperând să te desprindă din icoane
și nu din pragul care ai rămas
să vindeci tălpi, să-ndemni la libertate
și să îndrești un șir de pelerini
unde se dau cununile de spini
doar minților deplin inițiate

stei de piatră să mă fac

stinge-mă când mă vei stinge,
încleștează-mi-te-n sânge
și mi-l frânge, ca să fii
sens în alte veșnicii,
scufundat într-o tăcere
ca un fagure de miere
îți voi cere să mă lași
umbra triștilor tăi pași

și ca umbră m-oi tot duce
pe cărarea ce-o să-apuce
pe sub cruce spre niciunde
sfârâmând alte secunde
ce mi se preling în file
infantile și-o să tac
stei de piatră să mă fac

un inefabil cunoscut contur

încă mă știu ca suflet după chip,
un chip fluid și-ncercănat de unde
ce-și sapă în conturul de nisip
un inefabil care mi-l ascunde
și-atunci cu ochii-nchiși îl văd din nou
și-l memorez silabă cu silabă
și-n neauz la fel ca un ecou
mi se prelinge umed și întreabă:

nu vrei să-ți afli un contur stabil
prin întregirea ta în veșnicie?,
dar chipul meu mi s-a prelins tiptil
cu apele ce curg spre armonie
și-atunci ca frunza mă tot las pe chip
și-s fascinat de undele din jur
ce încă desenează pe nisip
un inefabil cunoscut contur

iar începutul fără veste vine

ai grijă să tot arzi la nesfârșit,
să nu ratezi clipita netrăită
căci pentru tine-i veșnică ispită
numai poemul ce n-a fost rostit
și-ncă auzi cum plouă cu silabe
și cum se-ncheagă litere-n cuvinte,
la vremea vremii sigur au să cânte
cu filele desprinse din tarabe

pe care zac mormintele cu cărți
prin care viii au rămas în viață
stigmatizați în câte o prefață
ce mută gândul tot în alte părți,
încă auzi silabele prin tine
cum se hrănesc în taină cu clipite,
de-aceea arzi și afli noi ispite,
iar începutul fără veste vine

subțire sufletul cu soare

trecură lebede piezișe
prin somnul calm al dimineții
de parcă furișau fățișe
elogii frumuseții vieții
și-n roșu zorii de aramă
din clopote ce nu se-aud
în taina zilelor ne cheamă,
iar lebede cu zborul ud

măsoară-n liniște clipite
ce freamătă prin orologii
și doar vremelniceii ispite
îi Țes drept aură elogii,
dar fericit cu ce mi-i dat
în viața-mi ca o sărbătoare,
îmi înfășor și-n scăpătat
subțire sufletul cu soare

muri atunci și Dumnezeu

așa a fost sfârșitul lumii:
toți oamenii s-au vrut eterni
și-n pângul nu știu cărei ierni
pășeau pe Cale cu postumii,
și a țipat atunci Pământul
scrâșnind din miez și arătură
de parcă strașnica arsură
în pulberi risipea Cuvântul,

iar el, Pământul, nenumit
deja-nceta să mai existe
și-n lumânări de stele triste
lumini în picuri au pierit
și-așa în veșnicul mereu
fără dureri și fără plâns
cu oamenii care s-au stâns
muri atunci și Dumnezeu

când filele ne joacă iar la sorți

prietene, vom amurgi-mpreună,
iar între noi pocalele cu vin
vor otrăvi discret cu mătrăgună
măcar câte-un capitol din destin,
dar nu-i nimic, o știm și nu ne pasă,
fie ce-o fi și ce ni-i dat să fie
căci ne preling cuvintele pe masă
din răni știute calmă poezie

și mă chircesc atunci când simt dureri,
dar le ascund, pocalul ce-l închin
mustește în adâncuri primăveri
din care sorb cum aș gusta din vin
și izbucnim în râs, căci râsu-i leac,
prietene, la cele șapte porți
prin care doar coperțile ne tac
când filele ne joacă iar la sorți

nemărginită, dar atât de mică

călătoream cu troscotul prin sat
și mă-ncăpeau străvechile hotare,
arareori cătam spre depărtare
ca înspre un altar de închinat:
în orizont s-a fost deschis fereastră,
îmi ajungea doar cortul meu ceresc,
dar fără veste am tot prins să cresc
și-am înțeles că pasărea măiastră

mi-arată calea, îndemnând la dus
poveri până atunci necunoscute
și-am auzit cum clopotul ascute
cuțitul ce-l împlântă în apus
ca să-nțeleg și chiar să-mi fie frică
că toate trec și troscotul dispare
ca să m-arunce-n lumea viitoare
nemărginită, dar atât de mică

trăindu-și lacom clipa ce se duce

în ziua-n care ziua a fost zi
ursită să nu intre în istorii
mi-am pus deasupra cer albastru și
am pus să zboare-n liniște prigorii
și-am ascultat aripile-ndelung
ca să-nțeleg că zborurile cântă,
că-s un tărâm pe care o s-ajung
prin zborul de prigorii ce împlântă

un alt alean, necunoscut de mine,
dar dăruit deplin acelor zile
care rămân de-a pururea senine
ca verbele ce se preling pe file
cu viața mea de-ntârziat cobzar
ce povestește iarăși la răscruce
să-și cânte sieși singur iar și iar
trăindu-și lacom clipa ce se duce

în care nu-s, deși eu simt că mi-s

erau prin preajmă câteva cărări
ce șerpuiau prin ierburi spre pădure,
iar soarele lovise din secure
prin umbrele pierdutei depărtări,
și-atunci zărisem zeii cei bătrâni
cum fremătau din strune prin copaci
și te-am rugat, Iisus să mă amâni
să te ascult cum îi ascuți și taci

despovărat de rana pământeană
pe care-o urci de-atâta timp în cer
căci veșnicia doar din efemer
își zămislește lacrima sub geană,
și-apoi adormi înfășurat în vis
de parcă-ai poposi în locuri sfinte
și te veghez cu câteva cuvinte
în care nu-s, deși eu simt că mi-s

zăresc și niște trenuri care vin

atâția pași s-au înfrățit în gară
și-apoi ca păpădiile s-au dus,
pe-o tinichea a ruginit Iisus,
dar troița continuă să doară,
deși cu pașii au plecat dureri
ca niște zboruri lungi însingurate,
dar golurile-s veșnic numărate
de întâmplări crucificate-n ieri

și-atunci îmi caut pașii pe peroane
pe lângă trenuri care stau să plece,
pe tinichea Iisus e tot mai rece,
ruginile deschid niște bulboane
ca să adune sângele divin
și în mărunte stele să-l prefacă,
și totuși, printre trenuri care pleacă,
zăresc și niște trenuri care vin

ca flacăra care se pierde-n fum

ne naștem toți cu aripi desfăcute,
dar nu mai suntem conștienți de ele,
deși tânjim spre ceruri și spre stele
cu armonii de multă vreme mute:
cândva cântau, apoi s-a pus pecete
ca numai unii oameni să le-audă
și să le rupă de sub pleoapa udă
drept aură serbărilor încete

când aripile-n taină s-or desface
ca să cuprindă-n tainicul lor zbor
câte-o fărâmbă cosmică de doar
și câte-un cer de albaștrimi și pace,
da-i prea târziu, drumeții trec pe drum
ademeniți perpetuu de-nnoptare,
iar aripa-i mai grea și parcă doare
ca flacăra care se pierde-n fum

să năzuim mereu spre mai departe

cu Darius stau de vorbă îndelung
de parcă m-aș vedea-n copilărie
visând spre unde îmi doream s-ajung
ca sufletul doar liniște să-mi fie,
la fel și el, cu vâlvătăi în glas
și-mprejmuit frumos de cerul proaspăt,
continuă de unde am rămas
când începusem basmul de la capăt

și-l însoțesc în viitorul lui
să bea din cupa vieții împlinite,
dar vinul meu de după-i amărui,
luminile-s mănunchiuri ofilite,
dar ce contează, când prin el voi fi
o altă filă din străvechea carte
care întoarce ziua după zi
să năzuim mereu spre mai departe?

precum în largu-ntregii mele vieți

sunt robul tău neostenit, prințesă,
și îți aștern surâsul în icoane
să le expun pe cer la o adresă
la care se închină milioane
de robi ai altor vechi închipuiri
ce sorb din amăgire însetați
pocalul plin al bunelor vestiri,
pelerinajul altor înviați

doar de surâsul tău fără prihană
din care numai îngerii se întrupă:
auzi cum caii osteniți de goană
măsoară vremuirea mea de după,
când eu, prințesă, o să fiu prin tine
doar prospețimea unor dimineți
pe care se clădesc zile senine
precum în largu-ntregii mele vieți?

în zori de zi zâmbind pe Dumnezeu

în mine port drept casă părintească
doar cerul ca o pasăre în zbor,
popasul este scurt și trecător,
iar sângele începe să tânjească
după aripi și după înălțare
dincolo de văzut și intuit,
iar cărțile-s un fel de spovedit
și de trăire-a vieții cu ardoare:

pe prispa mea – întotdeauna munte –
fecioarele dansând neconținut
cununi de rouă iar au împletit
ca să-mi încingă una peste frunte,
dar am ales să fiu un curcubeu
și să le-adun pășirile pe gură,
să-l pot zări în veșnica natură
în zori de zi zâmbind pe Dumnezeu

care-mi arată sensul pe cărări

întreaga-mi viață o s-o duc cu mine
ca pe-un toiag în alte depărtări,
va fi la fel și-n lumea care vine
să pâlpaie din alte lumânări
și n-am motive să-mi aduc aminte
când totul e întreg și neatins
ca-n cărțile zvâcnite de cuvinte
pe care drept desprindere le-am nins,

doar zeii lumii vor minți altfel
ca niște uli pe-un stârv al libertății,
dar i-oi goni cu sufletul rebel
și refuzându-i tot eternității,
altminteri mai exist în lumea vie
a trudnicelor noastre căutări
și aripile mele-s poezie
care mi-arată sensul pe cărări

îngroapă vremuirile sub pași

țărani s-au întors ca sacerdoți
în largul lor de lacrimă și rod
și coborând semințele din pod
își află veșnicia în nepoți,
deasupra lor s-a năruit uitare
căci bezna e urcușul lor pe cruce,
iar drumul de departe nu-i mai duce
împovărați în nici o-nsingurare

căci numai cerul încă îi măsoară
din răsărit și până în apus
și-n noaptea nemuririi ce s-a dus
să poposească-n strune de vioară
ca să se facă veșnic în urmași
un cântec și-un alean fără cuvinte,
iar brazdele care încep să cânte
îngroapă vremuirile sub pași

mire cu mire: Oameni, vă iubesc!

de-o vreme numai apele în vad
mi se aștern în suflet și adastă
de parcă lasă-n urmă o năpastă
și pleoapele atât de grele cad
ca să păzească veghea lor eternă
și-n zorii zilei să o primenească
cu licăr de speranță omenească,
iar visele ce mi-au rămas pe pernă

își vor afla sălașul în altcine
la fel de însetat de fericire
și-nfășurat în mantia subțire
a dimineții calme și senine,
și-atunci mă bucur cu avânt firesc
de parcă-ar învia în mine mirii
ca să șoptească-n taină omenirii
mire cu mire: Oameni, vă iubesc!

neîndrăznind să te oprești din goană

hai, fă-mi favoarea asta și citește
ca să-nțelegi cum te-ai durat pe tine,
deși cuvântul ziditor lipsește
sau nebulos s-a-nsingurat în sine,
va trebui doar să-ți aduci aminte,
să-ți afli-n ape chipul de copil,
să vezi ce-i de văzut fără cuvinte
pășind într-o întoarcere tiptil,

căci înainte de-a te ști din ape
sau din oglinda vieții pământești
erai un altul, ce-a rămas sub pleoape
înveșmântat în straietele cerești,
acolo chipul celui cui te-asemenea
mai stăruie în tainică icoană,
deși-l ignori, pribeagule-ntre semeni,
neîndrăznind să te oprești din goană

lumina-i doar o beznă ce ne-apasă

acum e clipa când mă-mpac cu mine
și-o bat în cuie ca să și rămână,
iar umbra ei îmi spumegă în vine
și umbra mea pășește pe țărână
în căutarea celor ce-au fost
fără să știm și unde ni s-au dus
și dacă pribegirea-și are rost
și după învierea lui Iisus,

o, cât de-ncet se stinge lumânarea
sus, în albastrul bolții luminate,
iar îngerii își săvârșesc cântarea
până dincolo de eternitate
încât de-o vreme nici nu-i mai aud,
deși încep să cred că nici nu-mi pasă,
viorile s-au exilat în sud,
lumina-i doar o beznă ce ne-apasă

sfînțenie desprinsă din copaci

copacii toți au îmbrăcat odăjdii
și au turnat luminile în cupe
ca să dureze în curând altare
și bezna cu-nfloriri să o astupe,
dar și lumina trece vinovată
și-nspăimântând în taină-mbătrâniri,
iar râul sufocat de orizonturi
îndeamnă prin botez la mântuiri,

da-i prea târziu, căci prizonier în trup
câte un suflet uneori se zbate
visându-și împlinirea-n evadări
și-n zboruri care au mai fost zburate
și-atunci îți cauți loc pentru popas
ca să te-așezi în sinea ta și taci,
și-n jurul tău s-au așternut odăjdii
sfînțenie desprinsă din copaci

și mi se-așterne lacomă sub pleoape

e prea riscant să te cunoști pe tine,
cu sufletul să poți să stai la sfat
și chipul lui să îl privești în fine
ca să te simți întreg și împăcat,
evită riscul, fugi de el și cântă,
dansează liber și rotește-n dans
aceeași beznă care îți împlântă
doar licărirea stelei în balans,

apoi și steaua poposind cățuie
pe masa ta pentru ospăț gătită
va fi exact doar ceea ce nici nu e
ca să facă beznelor ispită,
să-i simți confortul, să te vrei răpit
de rotunjimea clipei ce te-ncape,
din depărtări o stea a răsărit
și mi se-așterne lacomă sub pleoape

Villa Gorilla, viva gorilla!

când am văzut orașul din orașe
în care doar gorilele conduc
și fac niște afaceri uriașe
în modul lor sălbatec și caduc,
am vrut să apucăm întâi toporul,
dar am simțit că ne apucă sila
și-am aclamat și noi cu tot poporul:
Villa Gorilla, viva gorilla!

nu-i nici o șansă pentru revoluții
căci țara e ținută sub papuc
de liderii acestei involuții,
toți clauni naturali și fără truc,
pe care i-a adus nimicnicimea
să spulbere și liniștea și mila,
deci vom striga și noi ca și mulțimea:
Villa Gorilla, viva gorilla!

nu-i nici o rază pentru viitor,
gorilele ne sunt din nou stăpâne
și pedepsesc cu somnul tuturor
cântându-ne „Deșteaptă-te, române!”
nu mai există oameni, omenie,

ci resemnați care-și îndură sila,
deci fie ceea ce va fi să fie:
Villa Gorilla, viva gorilla!

despovărând durerile durute

de-atâta timp popasul la răscruci
îl deslușim ca pe o carte sfântă
în care numai drumul ce-l apuci
cu limpezime sacră se cuvântă,
deși veghează-n preajmă o fântână,
iar un cobzar înșiră povestiri,
deși se-aude sângele-n țărână
desprins din mersul altor pelerini

ca să ne fie-n viitor pecete
când zămisli-vom noi identități,
căci doar singurătatea ta, poete,
e un depozit de antichități
în care zac răscruci înșelătoare
și drumuri bune pururea pierdute,
hai, cântă-ne despre-nceput, cobzare,
despovărând durerile durute

țărani intră-n târg din veșnicie

țărani intră-n târg din veșnicie
și se închină blânzi pe la biserici,
cuvintele se prăbușesc în coală
și îi schițează uriași și sferici,
dar ei pășesc semeți peste cuvinte
de parcă-ar fi doar boabele de rouă
prin care vin tăcerile să cânte
și să despartă universu-n două:

dincoace drumuri – urme de țărână,
dincolo căi spre împliniri râvnite
și vânturate pulberi peste ani
cu generații tot mai ostenite,
cuvintele tot cad în fața lor
fără să-și afle rostu-n poezie,
dar peste vremi, deasupra tuturor,
țărani intră-n târg din veșnicie

împlântă-n aer lame de cuțit

desigur iarba ne socoate zei
și omenirea-n veci nepieritoare
când se perindă prin destinul ei
și se înfruptă pățimaș din Soare,
iar Soarele, și el în lumea lui
se simte uneori mult prea vremelnic
și-atunci pornește printre munți hai-hui
citindu-i zilei lungul moliftelnic,

deși departe alte zeități
încă-l hrănesc buimatic cu speranță
și-apoi în suflet ți se-așterne să-ți
preschimbe năzuirea-n ambianță:
cer peste cer aceleași amăgiri
le tot repetă până-n nesfârșit
și-alături iarba firelor subțiri
împlântă-n aer lame de cuțit

voi fi doar urma urmei nu știu cui

erau atâtea flori de răsădit
în cerul cu neliniști conturate,
dar până-n zorii zilei am răzbit
să le aștern luminilor pe toate,
și nu eram decât un grădinar
care-și văzuse munca împlinită
pe când trăiam ca un poet hoinar
o viață de continuă ispită

și-abia apoi m-am risipit în cărți
precum nisipul pe un mal de mare
și urmele pășeau spre cele părți
care se pierd pe veci în depărtare,
dar au rămas de după tălpi mulaje
pe care să durez cândva statui,
când, părăsind necunoscute plaje,
voi fi doar urma urmei nu știu cui

văd steaua lui în prăbușire. Și?

trăiesc de-o vreme-nsingurat de lume
într-un oraș deplin aglomerat,
deasupra cerul mărire în spume
le-nvolbură adesea-ngândurat
de parcă-ar ispiti să stăm de vorbă
despre-ntrebări în veci fără răspuns
și mă cuprinde-o liniște enormă
într-un adânc al meu de nepătruns:

alături ceaiul freamătă-n neștire
și plâng discret crucificate flori
când frunzăresc prin cărțile cu șire
care-au să tacă undeva în zori
și-atunci povestea prăbușită-n sine
și-n cerul ostenit s-o prăbuși,
în largul nopții a murit un mire,
văd steaua lui în prăbușire. Și?

ce conturează dimineți

desprinsă umbrei unui nor
să știți că boarea ce adie
și-atinge fruntea tuturor
e mâna mea ce vă mângâie,
vor spune mulți că nu mai sunt,
dar voi să nu le dați crezare
căci eu rămân pe-acest pământ
să fiu în dimineți o boare

să vă veghez de la ferestre
și să vă fiu mereu aproape,
lumina păsării măiestre
în mine pe deplin încapă
și pot prin voi să mai exist
un zbor neconținut de vieți
drept boare ca un zâmbet trist
ce conturează dimineți

și o risipă-n caiere de fum

pribeagul rătăcind printre fântâni,
fără să aibă scopul lui în viață,
doar rotunjește apa rece-n mâini
și o-mpresoară rouă peste față,
în zarea zării cumpenele cântă
de parcă l-ar chema cu-nfrigurare
căci apa e icoana lui cea sfântă
și întruparea cosmicei fecioare,

apoi pășește, mersul lui pribeag
într-o-mpăcare tainică-l ascunde,
iar curcubeul îi tot pare prag
ce risipește liniști în niciunde
să-i fie dragă lunga pribegie
printre cântări ce fumegă la drum,
iar viața lui e doar o poezie
și o risipă-n caiere de fum

de pe planeta din lumini cernută

am întâlnit cuvinte care ard
când caii în galopuri le mai scurmă
ca pe scânteii în cântul unui bard
care veghează vremile din urmă
și-atunci mă fac la rândul meu cuvânt,
o candelă-n risipă prin odaie,
și-abia în zori de zi îmi pun veșmânt
fereastra-nfășurată în văpaie

ca s-o deschid spre lumea dimprejur
căreia să-i închin în spovedanii
câte-un poem, împrumutând contur
cuvintelor ce-mi luminează anii
și mă aprind cu împlinirea lor
pe struna cobzei veșnic neștiută
ca să mă-nvețe iar cum să cobor
de pe planeta din lumini cernută

câte-un alean desprins numai din mine

și totuși, primăvara nu mă-ncape
căci sufletul mi-i tot mai ostenit
și-abia, abia mai freamătă din pleoape
să-și facă-ntr-un poem alt chip cioplit
la care să se-nchine numai magii
ce-n zorii zilei răspândesc lumini
ca să-nvelească-n verde crud haragii
pe care vor rodi cununi de spini

și-atunci poemul pare ca o cruce
pe care o să fiu bătut în cuie
fără să-mi pese unde mă voi duce
când voi vedea că lumea asta nu e
decât ecou pribeag de primăvară,
dar niciodată primăvara-n sine,
deși copacii freamătă-n vioară
câte-un alean desprins numai din mine

îmi sunt scripturi aici, în Cluj-Napoca

sunt pietrele-n oraș niște scripturi
pe care le citesc cu-nfrigurare
când trec călări bărbații în armuri
spre mult prea-ndelungată-ndepărtare,
iar talpa mea îi vindecă de răni
pe calea lor ascunsă spre departe
și-aud cum vinul spumegă în căni
când timpul insensibil ne desparte

și mă încrunt atunci, la rândul meu,
în largul necuprins ce nu mă-ncape,
chiar dacă văd cum râde Dumnezeu
când îmi desfac o lacrimă sub pleoape
căci e prea strâmt și sufletu-mi tresare
când îl cuprinde în bandaj epoca,
deși atâtea pietre călătoare
îmi sunt scripturi aici, în Cluj-Napoca

ce se-ntregește numai în lumină

de pe Carpați lumina se îndreaptă
spre necuprinsul sfintei Transilvanii
căci Soarele, urmându-și calea dreaptă,
măsoară veșnicia lui cu anii
pe care noi, niște sisifi ai vieții,
îi cățărăm spre cer cu-atâta trudă
trăind doar bucuria dimineții
pe care-o respirăm din frunza udă,

de-aceea eu sunt doar un bob de rouă
ce-așteaptă raza care să-l culeagă
când știu că noaptea rupe ziua-n două
și-astfel nici viața nu-mi rămâne-ntreagă,
dar nu contează, jur-împrejur Carpații
mi-s temple pentru liniște deplină
căci aparțin din veci acestei nații
ce se-ntregește numai în lumină

un alt cireș livezii viitoare

de când a fost ca să mă mut în cer
să pot cuprinde strâns în suflet zorii,
trecutul meu e tot mai efemer
crucificat pe cântecul viorii
din care mi-a fost dat să mă adun
ca s-o întrup în mistice poeme
și la sfârșitul zilelor să spun
că viitorul vine prea devreme:

să râdem împreună, să fim vii
și fericiți de cele ce ne-așteaptă,
căci ce a fost se pierde în pustii
pe lângă calea care ne îndreaptă
din veac spre veac și poate mai departe,
cuvintele curând vor da lăstare
căci mugurul din creanga mea desparte
un alt cireș livezii viitoare

oameni, vă iubesc!

dacă-nțelegi ce-ți spun, noi suntem unul
la fel ca vinul pus în două cupe
din care a sorbit cândva străbunul
când năzuia neliniști să astupe
și numai noi am mai păstrat buchetul
acelor struguri prefăcuți în vin
căci cititoru-i una cu poetul,
iar ca poet eu ție mă închin

căci tu dai rost nepieritor zidirii
și vieții mele îi găsești un rost,
iar în poem de-o veșnicie mirii
își află cel mai sigur adăpost,
și când deschid ferestrele târziu
spre raiul nostru încă pământesc,
i-aud șoptind, așa precum o știu,
pe fiecare: Oameni, vă iubesc!

decât o altă pagină de carte

povestea mea de dragoste-s copiii,
numai atât, adică mult prea mult,
un fel de veșnicie pentru viii
în fericirea cărora m-ascult
și prin conturul sfintelor trăiri
atât de risipite-n generații
încât îmi cat strămoșii-n amintiri
și-n scrisul de pe cer cu constelații,

deși îi văd pe toți și-n viitor
mușcând din viața vieții cu măsură
și-ntrezărind în mine-un călător
purtând pecetea verbelor pe gură
și fericit că și povestea lui
a răspândit semințe în departe
înțelegând că ziua asta nu-i
decât o altă pagină de carte

iar cel al ierbii, veșnic început

în primăveri aud cum țipă iarba
și-n ierni cum geme tristă sub ninsori
căci se închină de vecii spre oarba
nemărginire de dincolo de nori,
spre talpa mea de-asemena se închină
și fierului de coasă i se roagă,
dar n-am fost iarbă, n-am mușcat lumină
și mintea mea nu poate s-o-nțeleagă:

o-ngrop adânc sub pietre, o alung sub pași,
o asupresc – cruzimea mea-i nespusă –
hei, trupule, ca mâine o s-o-ngrași,
iar ea te va-nveli în liniște supusă
cinstindu-ți amintirea unor treceri
prin universul ei necunoscut,
destinul tău a fost numai să seceri,
iar cel al ierbii, veșnic început

dar nu și-n moarte crunta răstignire

o să-mi aleg răsfăț doar rătăcirea
deasupra-ngânduratei noastre lumi
ca să îmi pot desfereca privirea
mai sus de-ntemnițările în humi
să fiu și boarea unei primăveri
și viscolirea calmă pe troiene
dincolo și de mâine, și de ieri
și chiar de azi, de cele pământene,

dar și de legi cerești în aparență,
prin care năzuim încrezători
când refuzând abulica absență
ne vom muta și-n brazde, și în nori,
dar eu, cu trup și suflet, vreau să fiu
într-un întreg rotund drept întregire,
chiar dacă-ndur, cât încă îmi sunt viu,
dar nu și-n moarte crunta răstignire

mulți ani, zeiță, la mulți ani!

fecioară, mamă și zeiță,
așa cum Timpul o cunoaște,
femeia este primăvara
prin care lumea va renaște
și prin credințe și istorii
mereu i s-au durat altare,
dar ca o sfântă ni se-arată
când se întrupă într-o floare,

când pruncul calmă și-l înalță
spre primenitele țării
punând pecete vie vieții
în efemer și-n veșnicii,
deci mă închin și eu femeii
doar ascultând contemporani
care-i urează și îi cântă:
ani buni, zeiță, la mulți ani!

hai s-o urmăm și-acolo împreună!

o lacrimă desferecată plânge
și îndărătnic rupe ceru-n două
de parcă în adâncuri încă plânge
un demiurg cu pleoapele de rouă,
dar nu e nimeni căruia să-i pese
și suferința lumii s-o-nțeală,
doar dogma care stăruie s-apese
cu lespezi de-ntuneric lumea-ntreagă

și crucile se înmulțesc pe zare
justificând aceleași suferinți,
ce e durere doar în oameni doare
și se întrupă în pribegii sfinți
care pășesc pe cer cu gândul dus
împovărați de-a pururi de minciună,
mă uit pe cale: scapără-n apus,
hai s-o urmăm și-acolo împreună!

până-n conturul românesc al zării

din munți, la mare, până peste cer
e țara mea și o veghează Luna,
iar Soarele pășește-n efemer
drept mire sacru pentru totdeauna,
căci țara mea e mitica mireasă
căreia zeii vechi i se închină
și i-au zidit altarele acasă
în chip de munți semeți și de lumină:

când plec genunchii, căci eu cred în ea,
iar stele pe umerii mei cântă,
și sângele-mi pulsează într-o stea
ca să o simtă-n veșnicie sfântă,
și-s fericit că m-am născut român,
că pot șopti numai în limba țării,
de-aceea chiar și calea mi-o amân
până-n conturul românesc al zării

spre visul blând al nepoțelei mele

nepoată-mea – o cosmică vioară,
lăstar de suflet în viitorime,
m-a invitat aseară-n primăvară
ca să-mi culeg clipitele infime
și să le-așeze singură-ntr-o glastră
în care-adună numai amintiri,
iar azi, în zori, zăresc de la fereastră
nuntirea-n ceruri între sfinții miri

și-abia aștept să-i povestesc și ei
dincoace, sub palatul de cleștar
în care zâne pun mereu temei
pe bucurii ce ni le-aduc în dar,
căci ea-mi făcuse cale în povești
cândva, în munți cu temple și castele:
hei, Primăvară, hai să ne-nsoțești
spre visul blând al nepoțelei mele!

atunci le las în tihnă să viseze

pășește-ncet, iar eu, care-o aștept
și-i pregătisem calea cu migală,
cu noua primăvară mă îndrept
cu-aceiași pași spre sărbători de gală
și, îmbrăcându-mi Luna în argint,
doar Soarelui îi dau de-un timp binețe
și-l mint că-i pace-n lume și îl mint
că doar în noi își află tinerețe,

iar toți copacii, însoțiți cu mine,
îmi țin isonul noilor cântări
cu-nmuguriri, când sevele depline
amușină lumini și depărtări
și va veni, presimt cum va veni,
în cartea mea și verbele-s mai treze
sub cerul învierii lumii și
atunci le las în tihnă să viseze

căci sunt zi ce-așteaptă primăvara

ninge de o noapte-n Mănăștur,
dar sosește ziua-nfometată
să redea copacilor contur
și mă lupt cu firea mea ciudată:
ninge de o noapte-n Mănăștur,

parcă-o văd trecând pe sub fereastră
prin ninsori de taină și mister
drept alean copilăria noastră
și-o ascult și tot privind spre cer
parcă-o văd trecând pe sub fereastră:

nu mi-i dor, sunt tot mai ostenit,
iar bandajul iernii mă apasă,
nu mai știu de unde am venit
căci în Mănăștur mă simt acasă,
nu mi-i dor, sunt tot mai ostenit

căci sunt zi ce-așteaptă primăvara,
soarele din creangă mi-i destin,
în curând îmi va șopti vioara
simfonia verdelui deplin
căci sunt zi ce-așteaptă primăvara

Sisif

o viață-ntreagă-n sfânta catedrală
a munților doar cântece șoptise
și lăstărea în urmă-i numai vise
ce risipeau o vrajă ireală:
știa că-ndată munții au să-l fure,
dar nu-i păsa și nu-și oprise cântul
căci se simțea ales la fel ca sfântul
care urma să fie-n veci pădure,

iar eu, pășind pe urme-i într-o doară
și îngânându-i cântecul șoptit
doar dintr-o creangă fluier mi-am croit
ca să mă doară-ntreaga primăvară
când o voi duce ca Sisif pe umăr
prin anotimpuri care mi-s străine
căci am simțit cum odihnește-n mine
și fără să știu ce încep să număr

steaua

era o stea ce-adăpostea poezii
precum o frunză picurii de rouă
până a fost de-au năvălit ereții
și universu-ntreg l-au rupt în două:
rămași pribegi, poezii se-nchinară
fără să știe cui și pentru ce
căci poezia și ca rugă e
un fel de adiere-n primăvară

și-n jurul lor nu s-au făcut minuni,
pășeau pe ciobul literelor sparte
însângerând prin pagina de carte
toți spinii ce-i purtară în cununi,
dar nu-i păsa nici lumii și nici bolții,
căci începuse ultimul război,
iar steaua ce trăise pentru noi
prin alte două își arată colții

răstigniri

ție-ți vorbesc și verbele-s cenușă,
le-aud plutind în noaptea-ntunecată
sau închegându-mi brumele pe ușă
când casa mea-i pustie și uitată,
iar sufletul ce mi-l ating pereții
cutremurat pe sine se îndură
de când văzu cum au murit poezii
striviți de-nstrăinări și de natură,

iar ceasul bate orele în cuie,
abia încap atâtea răstigniri
sub ceru-naripat ce suie, suie
mereu într-altul și mai depărtat,
și-i camera-i o temniță pustie
din care nici un sunet nu mai pleacă,
doar lampa grea respiră poezie
când sufletul dă semne să o placă

pasărea de fum

uităm că-am fost atâta de aproape
și rătăcim înstrăinați spre gol,
din cerul înstelat ne facem pleoape,
iar pe obraji curg stele rostogol,
și totuși o desprindere ciudată
ne-a cioburat pe calea fără sens
deși sunt păsări care ne arată
pe unde zborul curge mai intens,

pe unde am putea să fim aripă
în mângâiere peste lumi prelinsă
aidoma luminii ce-nfiripă
clipita vremuirilor învinsă,
deși vestește-n noi printr-o trufie
de stâlp rămas la margine drum
și putrezint mocnit, fără să-l știe
în zborul ei nici pasărea de fum

monadele țărâni

triumful ierbii e triumful Lunii,
monada înzestrării strămoșești,
lumina împletește veșnic funii
spre cosmice atavice ferești
ca să ne-aducem sufletul ofrandă
strămoșilor ce deveniră zei
purtând atemporală lor ghirlandă
de veacuri prefăcute în scânteii

ce luminează-n noaptea cu Lună
veghind asupra ierbilor atente
să nu se piardă datina străbună
în dogmele târzii, dar influente
prin care robii-și recunosc stăpânii
de tații tuturor înstrăinați,
iar ierbile – monadele țărâni –
sunt sufletul de taină în Carpați

cuprins

purta la joc cămășile de după	3
de-o veșnicie-i felul meu de-a fi	4
neuzit se prăbușesc cuvinte	5
noian de frunze galbene, regrete	6
sau stelele din ceruri, ostenite	7
să pot s-asculț și cântecu-ți, copile	8
tânjită de ivirea dimineții	9
în filele cărunte de pe masă	10
căci se întorc definitiv cocorii	11
trec caii în galopuri nevăzute	12
tropot tropotit în pripă	13
de vise spulberate de sfârșit	14
vestesc învierea încă-o dată	15
doar buciumul o liniște prăvale	16
și drept apus de soare m-a durat	17
să mă tot duc spre zarea poeziei	18
să înotăm în noua dimineață	19
nu mă întreb, mă tot trăiesc, mă sper	20
trăgându-și umbra vie la edec	21
deja sunt veșnicii în mine	22
călători din viitor spre ieri	23
și printr-un vers lumina te apasă?	24
și merită născut a doua oară	25
bătrânul pictor o va da pe pâine	26
dar nu-nțeleg unde-au plecat țărani	27

și rătăcesc prin neștiut țărani 28
prin fericire știu să mă apropii 29
prelinsă printre clipe împietrite 30
sunt cântecul solar care apune 31
durându-i dragostei temei 32
ci doar încrederea în mit 33
și spulberat în necuprins 34
și îmi prezice noua zi 35
ce-ar tot fugi, dacă ar ști și unde 36
de parcă-ar întreba: dansați? dansați? 37
întotdeauna prin copilărie 38
doar nucii ce veghează lângă porți 39
doar minților deplin inițiate 40
stei de piatră să mă fac 41
un inefabil cunoscut contur 42
iar începutul fără veste vine 43
subțire sufletul cu soare 44
muri atunci și Dumnezeu 45
când filele ne joacă iar la sorți 46
nemărginită, dar atât de mică 47
trăindu-și lacom clipa ce se duce 48
în care nu-s, deși eu simt că mi-s 49
zăresc și niște trenuri care vin 50
ca flacăra care se pierde-n fum 51
să năzuim mereu spre mai departe 52
precum în largu-ntregii mele vieți 53
în zori de zi zâmbind pe Dumnezeu 54
care-mi arată sensul pe cărări 55
îngroapă vremuirile sub pași 56
mire cu mire: Oameni, vă iubesc! 57
neîndrăznind să te oprești din goană 58
lumina-i doar o beznă ce ne-apasă 59

sfințenie desprinsă din copaci 60
și mi se-așterne lacomă sub pleoape 61
Villa Gorilla, viva gorilla! 62
despovărând durerile durute 64
țărării intră-n târg din veșnicie 65
împlântă-n aer lame de cuțit 66
voi fi doar urma urmei nu știu cui 67
văd steaua lui în prăbușire. Și? 68
ce conturează dimineți 69
și o risipă-n caiere de fum 70
de pe planeta din lumini cernută 71
câte-un alean desprins numai din mine 72
îmi sunt scripturi aici, în Cluj-Napoca 73
ce se-ntregește numai în lumină 74
un alt cireș livezii viitoare 75
oameni, vă iubesc! 76
decât o altă pagină de carte 77
iar cel al ierbii, veșnic început 78
dar nu și-n moarte crunta răstignire 79
mulți ani, zeiță, la mulți ani! 80
hai s-o urmărim și-acolo împreună! 81
până-n conturul românesc al zării 82
spre visul blând al nepoțelei mele 83
atunci le las în tihnă să viseze 84
căci sunt zi ce-așteaptă primăvara 85
Sisif 86
steaua 87
răstigniri 88
pasărea de fum 89
monadele țărării 90

cuprins 91

